

LYS OG LIV

UTGITT AV MENIGHETSFAKULTETET

Foto: Bernt Olav Karlsen

«— og å trenge dypere inn i de hellige skrifter og den kristne tros sannheter.» (Fra ordinasjonsritualet.)

Spesialnummer
i forbindelse med praktikumsturen våren 1974

REDAKTØRER: Rektor Ingemann Ellingsen og administrasjonssjef Erling Servan. Utkommer 8 ganger årlig. Ekspedisjon: Gydas vei 4, Oslo 3. Postgiro 128 78. Bankgiro 8002.31.70896. Telefon: Sentralbord 46 79 00. — Bladet sendes gratis til alle MF-foreninger og prostikomiteer for MF, til samtlige menighetsråd i landet og alle navngitte bidragsytere. Hvis ikke annet er uttrykkelig nevnt av senderen, betraktes beløp til kr. 20,— som kontingent til bladet.

TAKK FOR DIN GAVE!

Gaver:	Januar		Februar		1/1—28/2	
	1973	1974	1973	1974	1973	1974
Personlige offer/kollekter	132 266 94 610	97 307 83 708	55 659 20 073	61 623 38 792	187 925 114 683	158 930 122 500
Sum:	226 876	181 015	75 732	100 415	302 608	281 430
Foreninger	46 962	29 993	14 500	26 869	61 462	56 862
Bøsser og a. g.	12	20	0	48	12	68
Sum «ordinære» g.	273 850	211 028	90 232	127 332	364 082	338 360
Testamentariske	4 505	31 050	50	2 400	4 555	33 455
Sum gaver:	278 355	242 078	90 282	129 732	368 637	371 815

Gaver til Menighetsfakultetet er SKATTEFRIE, og kan fratrekkes i selvangivelsen. (Etter lovendring i 1970.)

Følgende bestemmelse gjelder: «Fradrag etter denne bestemmelsen kan, når tilskuddet (gaven) utgjør mer enn kr. 10 000,—, ikke overstige 10 pst. av den skattepliktiges inntekt i det år da tilskuddet gis.»

Kvittering/vedlegg til selvangivelsen blir sendt etter hvert for alle gaver på kr. 50,— eller mer. De som ønsker spesiell kvittering for gaver under dette beløp, bes vennligst gjøre oppmerksom på det.

Fra 1/1-73: Gaver til Menighetsfakultetet, Gydas vei 4, Oslo 3:

POSTGIRO: 1 28 78 — BANKGIRO: 8002.31.70896.

LYS OG LIVS OPPLAG

Dette nummer av Lys og Liv er trykt i 30 000 eksemplarer, hvorav ca. 7000 vil bli delt ut på kandidatturen i mars.

Den bevisst ensidige energipolitikk

«Alle mine kilder er hos deg» (Salme 87, 7).

Du verden for et opplegg, vil mange si. Det er da en hasardiøs mangel på vilje til å ville sikre seg. Det går da ikke an å satse utelukkende på kraft fra ett område!

Alle kilder på ett sted! Det betyr at dersom det tørker ut der, da finnes det ikke kraft eller gnist igjen. Tenk for en avhengighet av kildens herre!

For salmisten er ikke dette noe problem. Tvert om, det gir grunn til å synge og danse. Han er tydeligvis aldeles trygg på kildenes opphav.

Han har møtt den Gud som øser ut i overflod, som gir på overstrømmende og umåtelig vis. Derfor er salmisten en lykkelig mann, han har lært at hans ensidige energipolitikk er hans livs største lykke.

Hva har du lært om Gud? Du vet jo enda mere om ham etterat Sønnen fikk åpenbare ham for deg. Godhet, kjærlighet, nåde og barmhjertighet: Tenk på hvilket privilegium det er å få være hos ham.

Hvor har du alle dine kilder? Svaret sier mye om din tro. Troen har nemlig det ved seg at den brenner broer og våger å satse på det den har funnet. Troen våger, den erfarer og blir på den måten til visshet. Og vissheten har samfunn med jubelen: Jeg vet at mine kilder er sikre.

Kildene tørker ikke. Det er ledningsnettene og kanalene det vil kunne stå på. Den første sammenkoplingen — er ikke den gjort, da hjelper kildene deg lite. Og siden: Den daglige renovasjon: Hver dag i bønn om syndstilgivelse der troen får bekreftet at også idag er kontakten med kildene i orden.

Hvor har du alle dine kilder, er de hos Gud? Da er du en lykkelig mann. Pass bare på at kontakten til enhver tid er åpen, slik at det ved Jesus Kristus kan flyte meget av Åndens kraft!

Ole D. Hagesæther.

Rektor I. Ellingsen.

— Krisen som går på innholdet i prekenen, er den egentlige prekenkrise!

Prekenen er i krise. Det er noe man kan høre fra forskjellig hold i vår tid.

Vi har stilt rektor Ingemann Ellingsen noen spørsmål omkring prekenen. Et av de fag Ellingsen underviser i, er homiletikk eller prekenlære. Faget inntar en sentral plass på timeplaen. Men hva er egentlig en preken?

— En preken er Guds ord talt inn i menneskers aktuelle situasjon, sier Ellingsen.

— Må vi ha en preken ved hver gudstjeneste?

— Ja, det må vi ha. Begrunnelsen for dette ligger i det jeg svarte på det første spørsmålet. La meg også nevne et ord av Luther: «Hvor Guds ord ikke blir preket, er det bedre at man hverken synger eller kommer sammen». (I skriftet «Om gudstjenestens ordning» fra 1523.)

— Hvilken plass har egentlig prekenen i menighetens liv?

— Dersom det med dette spørsmål menes hvordan det er i virkeligheten, tror jeg jeg kan si at den har en sentral plass i den troende menighets bevissthet i vårt land. En annen sak er om alle de troende følger opp dette og virkelig går og hører så ofte som de skulle. Menes det med spørsmålet hvilken plass den bør ha, så gir det seg ut fra svaret på det første spørsmålet at den må ha den største plassen — selvsagt. Ved siden av sakramentene da.

— Hvordan bør menigheten forberede seg til prekenen?

— Menigheten bør forberede seg til prekenen først og fremst i bønn

for seg selv og predikanten. Men den bør også arbeide med teksten på forhånd.

— Har teologistudiet gjort studentene til gode predikanter?

— Jeg håper da at teologistudiet har gjort studentene til gode predikanter. Hvis ikke, har det vel vært bortkastet!

— Hvem er en god predikant?

— Det vet alene Gud! Men vi kan jo ut fra det lys Gud har gitt oss forsøke å hjelpe hverandre til å bli gode predikanter.

— Spiller forskjellige teologiske grunnsyn noen rolle for prekenen?

— De spiller en helt avgjørende rolle. Derfor er det av avgjørende betydning med en teologi som er rett. Men hva er en rett teologi? Det er den som gjør det mulig «å forkynne Guds ord slik det er gitt oss i Den hellige skrift og som vår kirke vitner om det i sin bekjennelse». Dette lover alle som ordineres til prester i vår kirke i dag. Men så må det studium som går forut for ordinasjonen virkelig gjøre det mulig for dem som blir ordinert å praktisere det de lover ved Herrens alter.

— Kan vi tillate andre enn de ordinerte å preke ved en høymesse?

Kunnskap er også opplevelse!

Tore Kopperud om konfirmantbøker og konfirmasjonstid.

Tore Kopperud er 30 år gammel, og har vært tre år som vitenskapelig assistent på Praktikum ved siden av et års erfaring som menighetsprest. I MF-miljøet er han kjent for sine pedagogiske evner og sin systematiske sans, utad figurerer han som medforfatter til bestselgeren «Mer enn du aner», konfirmantboken som foreløpig er kommet ut i et opplag på over 50 000.

Tore Kopperud.

— Har du lenge tenkt på å skrive en konfirmantbok?

— Jeg hadde jo noen små målsettinger da jeg kom hit til Menighetsfakultetet som lærer, og jeg må innrømme at en av disse var å bidra til en konfirmantbok som kunne fylle noe av det behov som jeg visste det var på markedet.

— Men har egentlig konfirmantboken så mye å bety i dagens konfirmantundervisning? Det tales jo så mye om den såkalte funksjonale undervisning, hvor konfirmanten skal føres inn i menighetens liv.

— En konfirmantbok kan selvfølgelig ødelegge undervisningen hvis den blir stående som en mur mellom konfirmanter og konfirmantlærere. Men hvis den brukes riktig, tror jeg den nettopp kan være med på å få undervisningen til å fungere bedre, ikke minst vil den kunne gjøre undervisningen mer variert. Dessuten er det viktig at konfirmantene sitter igjen med en bok som de er fortløplige med *etter* konfirmasjonstiden. På den måten har de senere et sted å gå med spørsmål de ikke har fått svar på i konfirmasjonstiden.

— Selvfølgelig kan vi det. Det er mange lekfolk som fungerer utmerket som predikanter i høymessen. Bedre enn mange prester!

— Er prekenen i krise i dag?

— Det hevdes gang på gang og er sikkert sant. Bibelen er «i storm». Mye «bibelopplosende teologi» er ut og går. Dermed oppstår det en dyptgripende krise for prekenen. Denne krisen, som går på innholdet i prekenen, er den egentlige prekenkrise! Men det betyr ikke at det ikke også er en krise på det mer «formelle» område, måten det blir prekt på. Får jeg virkelig

kontakt? Bruker jeg uforståelige ord? Preker jeg for lenge? Overlesser jeg mine prekener? Treffer jeg folk der de står — eller får folk inntrykk av at presten ikke kjenner deres hverdag med dens problemer.

— Hvordan komme ut av krisen?

— Denne krisen kan bare avhjelpes ved at en arbeider alvorlig med de spørsmål jeg har nevnt i det foregående svar. Forst og fremst ved at en tar Guds ord alvorlig, og ber om at Den hellige Ånd må gjøre ordet levende for en selv og for tilhorerne.

esk.

— Hva mener du egentlig med å bruke en konfirmanthbok riktig?

— En konfirmanthbok må bl. a. fylle den oppgaven å være en håndbok for konfirmantlæreren, en oppgavesamling så og si, hvor ikke alt skal brukes, men hvor det beste kan velges ut. Samtidig skal den være en hjelpebok for konfirmantene, en oppslagsbok for dem. Og da sier det seg selv at det ikke nytter bare å satse på *ett* opplegg i en konfirmanthbok. Man må bygge inn forskjellige opplegg i samme boka.

— Nå har undersøkelser vist at miljøsidene kan ha *alt* å bety for konfirmantenes forhold til kristendommen. Kan det ikke da bli en motsetning mellom kunnskap og opplevelse?

— Vel, man hører undertiden utsagn om at «vi satser ikke på kunnskap hos oss, men på opplevelse». Dette er en falsk motsetning. Kunnskap settes da i forbindelse med trist undervisning, med pugg, osv. Men dette er jo også en opplevelse! Det bibelske kunnskapsbegrepet er befriende i så måte. Det hebraiske ordet for «å kjenne», betyr ikke bare teoretisk kunnskap, men har også med den dypt personlige erfaring å gjøre. Slik er det med den bibelske kunnskap overhode. Den retter seg ikke bare mot intellektet, men bærer med seg et moment av opplevelse, erfaring. Det er forskjell på kunnskapen i seg selv, som er nødvendig — og ulike former for kunnskapsformidling, som kan variere. Det man vel ønsker å få frem ved å tale om kunnskap — opplevelse, er forholdet mellom kunnskap og miljø.

— Ja, hva vil du si om miljøsidene, om selve formen for et konfirmantopplegg?

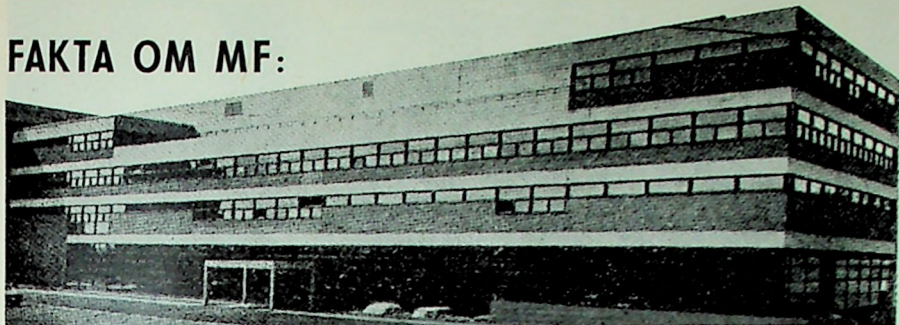
— I den senere tid er gruppesamvær blitt en hyppig benyttet arbeidsform. Det gjøres på forskjellige måter, f. eks. slik at konfirmantene blir invitert til hjem i menighetene, med vertskapet som gruppeledere. Konfirmasjonen er nemlig ikke bare en prestens sak. Det er *menighetens* konfirmanter det dreier seg om. Dette burde menighetene i større grad legge seg på sinne, og virkelig være med på å ta ansvaret for konfirmantene både i bønn og *handling*.

— Hva med den gjengse oppfatning at konfirmasjonstiden blir et goddag og et farvel til menigheten og det kristne arbeid i det hele tatt?

— Nøktern sett er nok dette riktig i mange tilfeller. Det representerer imidlertid en voldsom utfordring til oss. For det første fordi vi ikke har maktet å gjøre konfirmasjonstilbudet bedre. For det andre, fordi vi i vår dåpsopplæring, vårt katekumenat, til nå har satset for ensidig på selve konfirmasjonstiden. Den er jo en periode av forholdsvis kort varighet. I den senere tid har vi derfor vært svært opptatt av at det må satses på flere slike perioder eller faser, hvor konfirmasjonstiden bare er en av disse, om enn en meget vesentlig sådan. Skal vi lykkes bedre i å ta vare på våre døpte barn og unge, trenger vi samtidig å be Gud sende en *ansvarsvekkelse* i våre menigheter. At hver kristen tar sitt ansvar og går inn i sin oppgave, i tro til at Gud vil utruste for tjenesten. Som kirke må vi gjøre alt for å leve opp til den befaling vi har fått om å skulle døpe og lære, ja, lære å *holde* det Jesus har sagt oss!

esn

FAKTA OM MF:

- MF begynte sin virksomhet høsten 1908, og fikk eksamensrett ved lov av 16. mai 1913.

Ved lov av 10. juli 1925 fikk MF også rett til å avholde praktisk-teologisk eksamen. Institutt for kristendomskunnskap begynte i 1967.

Pr. 1/1-74 har 1826 avlagt teologisk embetseksamen. 1496 kandidater har avlagt praktisk-teologisk eksamen og tilsammen er det uteksaminert i alt 735 fra Institutt for kristendomskunnskap.

- Helt inntil 1972 ble all virksomhet ved MF drevet ved hjelp av gaver fra menigheter, MF-foreninger og enkeltpersoner.

F.o.m. 1972 har MF fått en statsstøtte som utgjør mellom 30 og 40 % av driftsutgiftene pr. år.

For 1974 er budsjettet på 7,5 mill. kr., og statsstøtten 3 mill.

- MF's nybygg ble innviet 3. september 1972 og kostet 20,8 mill. kr. Nærmere 11 mill. kr. er gitt som gaver til nybygget.

Byggegjelden pr. 1/1-74 er på 9,25 mill. kr.

- Pr. 20. februar 1974 er det 846 studenter ved MF. Antallet forholder seg slik:

- Teologistudenter 528
- Kandidater på praktikum 47
- Kristendomsstudenter 271

Talende tall

Tall kan tale.

De nøkterne tall som finnes over disse linjer forteller noe om en institusjon som har vokst, som har inntatt en sentral plass i kirkebildet i vårt land.

Tall kan tale.

I alt ble 11 millioner kroner gitt til nybygget — gaver fra menigheter og privatpersoner som så betydningen av institusjonen. De samme menigheter og privatpersoner dekker hvert eneste år over halvparten av fakultetets driftsbudsjett. Det sier noe om Menighetsfakultetets plass i kristenfolkets hjerte.

Tall kan tale.

Nesten 2000 har avlagt teologisk embetseksamen. Nesten 1500 har tatt praktikum. Tallene taler. Og disse tallene er litt av bakgrunnen til at praktikumskandidatene hvert år reiser på en turne og besøker endel av menighetene i landet: Vi vil takke! Og vi vil inspirere til fornyet innsats!

Men tall sier ikke alt.

Det var noe om et rike som vokste — Guds rike. Et ord som ble sådd — Guds ord. Det var dette ordet vi levde av, dette riket vi fikk vokse i. Aldri vil vi kunne fortelle om dette riket gjennom tall og statistikker: det er underets rike. Og underet er Ordet. Det er Kristus. Hans er riket. Vi er hans.

Det var såmenn vi skulle være. Også det er en grunn til vår reise: Vi vil så — vi vil forkynne Ordet og be om at underet må skje: At riket brer sine grenser videre utover.

Fordi Han er med.

eske.

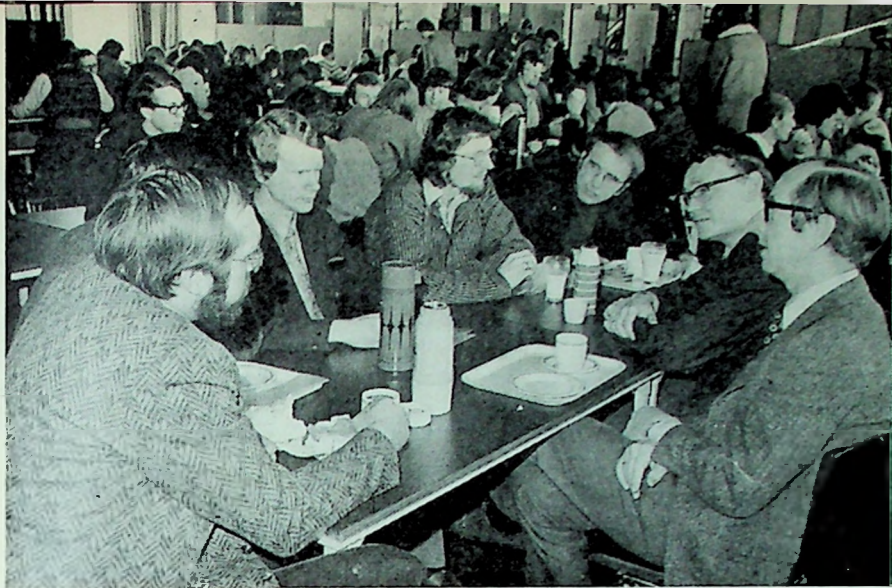
PRAKTIKUM:

ET ÅR I AKTIVITET OG ET

Øverst: Eldste kull på plass i undervisningsrommet hvor vi tre dager i uken har forelesninger. Samtaler og meningsutveksling er en viktig del av undervisningen.

På bildet under ser vi professor Myklebust i samtale med to av kandidatene etter en time i misjonskunnskap.

ERTANKE

Øverst: Noen hevder at kaffedrikkning burde være en del av den geistlige skolering. I alle tilfelle: Ved bordet i kantina går samtalen ofte livlig om forskjellige pastoral-teologiske spørsmål.

Til høyre: Det idrettslige fellesskap har betydning. Det styrker kameratskapet og gir oss en mulighet til å holde oss i form. Det siste er ikke minst viktig for en prest!

Redd for å bli prest?

Ottar Reinertsen.

Et rart spørsmål
kanskje.

Vi har likevel stilt
det til to av årets
kandidater.

Her er deres svar:

Audun Myklebust.

Ja. Mellom oss sagt er eg det. Eg kjenner meg ikkje så reint lite skjelven ved tanken på at det no snart er eg som skal stå der som prest — eg.

Eg ser for meg dei mange forventningane til presten. Og det er forventningar som eg veit eg ikkje er i stand til å oppfylle. Ein prest skal jo vere ein som er lytlaus i alle måtar . . . Og eg er då eit vanleg menneske. Kan eg makta å forkynna rett. Kan eg makta å verkeleg gjeva hjelp i sjelesorg?

Skulle det vera mine prestasjonar eg skulle flyta på, då var det vel og grunn til å verta redd. For det er verkeleg ikkje mi sak eg skal gå med. Eg skal få lov til å vera eit av hans sendebod. Det gjer at eg både ser fram til og gled meg til denne tenesta. Eg gjer det fordi Jesus sa til sine før han vart teken frå dei: Sjå eg er med dykk alle dagar så lenge verdi stend. — For meg har han vore med i den tid som er gått. Eg trur og at han vil vere med i den tid som ligg framfyr.

Hendinga med Peter og fisket som ikkje lukkast, har stått for meg så ofte. Dei hadde ingenting fått, men så kom Jesus og bad dei setje utatt garna. Og Peter svara og sa til Jesus: På ditt ord, Herre. — Slik og med meg og mi teneste. Eg ser på meg sjølv og vert redd. Men så er det ikkje mitt ord eg skal gå med. Det er ikkje mi sak eg skal målbera. Eg skal få gå for han som kalla meg og sette meg til dette. Då går eg på hans ord og med hans ord. Og dette er det som gjev meg mot og frimot.

Ottar Reinertsen.

Ja, eg er redd for å «bli prest», for å gli inn i ei rolle som stiller visse krav, som plasserer meg i eit sosialt sjikt og lagar barrierer rundt meg. Eg er redd for konflikta mellom disse krava og min eigen trong til å vere meg sjølv! Eg er redd for konflikta mellom forventningane til «presten» og ei konstant kjensle av ikke å strekkje til.

— Jau, eg er redd for å bli prest!

Men stemmer dette med det å bli prest? Er desse krava og konfliktene reelle? Ja, for mange er dei det. Reaksjonar fra begge sider, fra prestens og fra kyrkjelydens side har mange dome på det. Men er det rett?

NEI. Bibelen er det som skal stille krav og lage forventningar, men i Bibelen råder evangeliet grunnen. Difor blir dei knusande krava som *den* stiller også i denne sammenheng ein tuktemeister til Kristus. Og *der* finn eg grunnlaget for mitt eigenlege svar på spørsmålet: Nei, er ikkje redd for å bli prest. Eg gler meg til det! Eg er blitt gitt ein bodskap: «Han som ikkje visste av synd, har han gjort til synd for oss, forat vi i han skal bli rettferdiggjorde for Gud» (2. Kor. 5, 21). «Kven vil då meg klaga og til doms meg draga fram til Sinai? Sårt mi synd eg kjenner, men til Jesus renner, han meg gjerer fri.» Denne bodskapen er det eg skal gå med, eg skal få forkynne *forlik* mellom Gud og menneske (2. Kor. 5, 20). Jau, eg gler meg til å bli prest!

Audun Myklebust.

PRAKTIKUMSTUREN VÅREN 1974

1. rekke: Knut Lein, Christian Sonefeldt, Otto Odland, Helge Rykkvin, Knut Christiansen, Helge Ruud, Tom Hængsle.

2. rekke: Fred L. Klungland, Ole J. Modalsli, Victor Moltebak, Harald Bandlien, Inge Bjørkhaug, Harald Schoien, Egil S. Nordberg.

Nils Haus var ikke til stede da bildet ble tatt.

Dessuten deltar på denne turen:

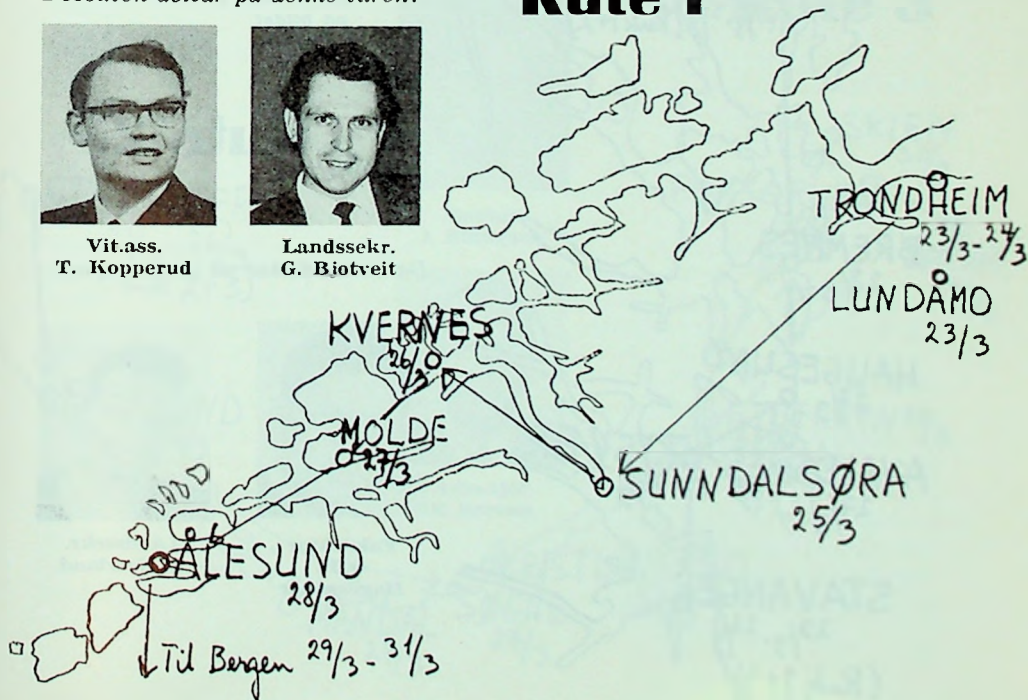
Rute 1

Vit.ass.
T. Kopperud

Landssekr.
G. Biotveit

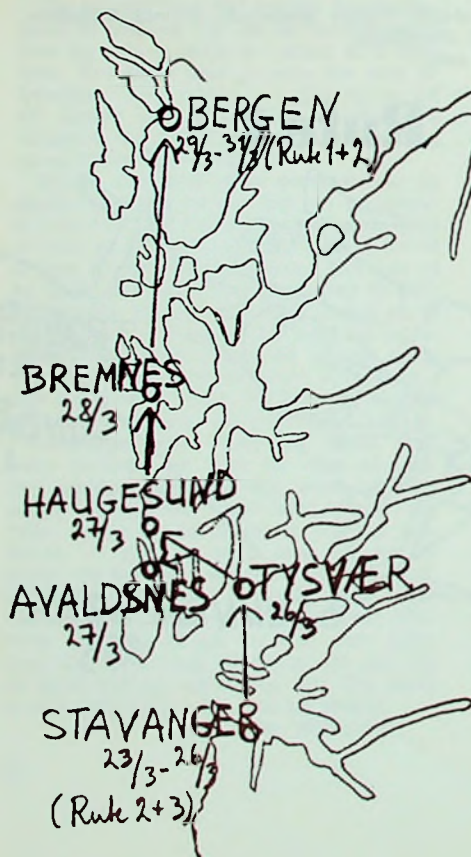
PRAKTIKUMSTUREN VÅREN 1974

1. rekke: Audun Hellemann, Karl F. Hilton, Ole-Bjorn Stensen, Petter Lind, Terje Bjerkholt, Magnar Kartveit, Bjorn Bugge,

2. rekke, Jan Norborg, Iver Granerud, Arne Eriksen, Bjarne O. Weider, Solve N. Holm, Audun Aase.

Matias Austrheim og Olaf Gundersen er ikke med på bildet.

Rute 2

Dessuten deltar på denne turen:

Fak. lektor
O. D.
Hagesæther

Landssekr.
A. Neerland

PRAKTIKUMSTUREN VÅREN 1974

1. rekke: Per Helge Kjøl, Erling Nerheim, Harald Sunde, Gunnar Flaa, Helge Høyland, Audun Myklebust, Aage Haavik, Ottar Reinertsen.
2. rekke: Pål Laukvik, Kai I. Johannessen, Jan Schumacher, Helge Kvanvig, Bernt O. Karlsen, Einar Haugland, Jens Petter Johnsen, Hallvard Grav.

Dessuten deltar på denne turen:

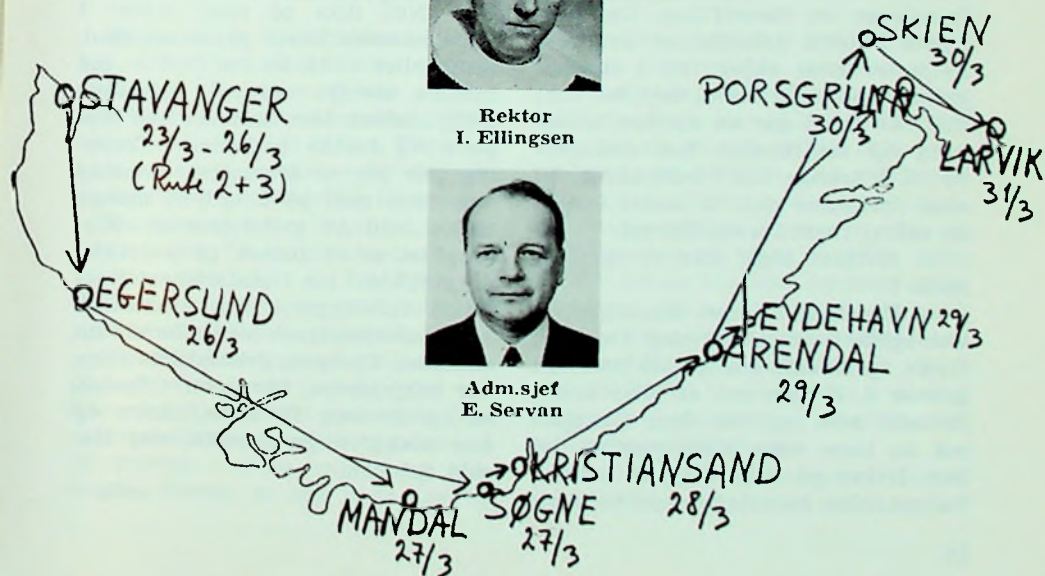
Rute 3

Rektor
I. Ellingsen

Adm.sjef
E. Servan

Dramatikk i forkynnelsen

I eksamensreglementet for praktikum står det at kandidatene skal skrive en oppgave innenfor den praktiske teologi. Emnene varierer mellom alle de fag det undervises i.

Harald Schøien har vært opptatt av dramatikk som middel for kirkes forkynnelse. Om dette har han også skrevet som oppgave.

— Er det noe helt nytt at man bruker dramatikk i forkynnelsen?

— Nei, det har vært brukt helt fra middelalderen av. Den gang bestod dramatikken mest av bibelspill som skulle fortelle og forklare bibelhistorien. I vår tid ser vi på dramatikken som et godt middel til å engasjere hele mennesket i budskapet og formidlingen av det — ikke bare menneskets tanke og intellekt.

— Dramatikken har vært mye brukt i ungdomsarbeidet?

— Riktig, det viktigste i dette arbeidet er faktisk ikke at man fremfører en forestilling. Det viktigste i dette arbeidet er den forkynnelse som skjer inn i drama-gruppen selv. Arbeidet med den dramatiske form gir en sjelden anledning og motivasjon hos deltagerne til å trenge inn i budskapet. Vi skal forkynne det til andre — og da må vi først forstå det selv!

— Hvilket stoff kan vi egentlig spille?

— En liten kristen dramagruppe kan spille forskjellige ting. Den kan f. eks. spille små moralspill hvor den prøver å si noe om et eller annet forhold som opptar den. Gruppen må da bare være klar over at det den driver på med ikke er kristen forkynnelse, men det er mer behand-

ling av problemer som alle mennesker bør kjenne til og være opptatt av. Videre kan en slik gruppe forkynne Guds lov for menneskene. Den kan vise hvordan mennesket er underlagt de mørke kreftene og hvordan det bare vikler seg inn i nye motsigelser og vansker. Slik kan gruppen forberede en forkynnelse av evangeliet — gjerne i form av en andakt eller et vitnesbyrd. Det er viktig å være klar over at vi aldri kan *spille* evangeliet, da må vi forlate våre roller, og blir oss selv, bli tilhørere. Vi kan heller ikke spille en kristen omvendelse — det er noe som skjer i det enkelte menneskets forhold til Gud. Ellers kan en kristen dramagruppe fremføre rene bibelspill som forteller bibelhistorie, gjerne ved enkle bevegelser (mime) eller ved ord. Men vi bør ikke spille Jesus!

— Kan dramatikken erstatte prekenen?

— Nei, ikke på noen måte! I gudstjenesten hører prekenen med. Evangeliet — Ordet fra Gud — må komme utenfra oss selv gjennom forkynnelsen. Men dramaet kan supplere og berike prekenen. Forøvrig tror jeg at dramatiske innslag kan være med på å utdype mange andre ledd av gudstjenesten. Kirkespillet er et forsøk på å trekke dramatikken inn i gudstjenesten — for å tydeliggjøre den dramatikk som gudstjenestens ledd allerede inneholder. Gjennom dramatikken kan vår bekjennelse, vår bønn, tilbedelse og lovsang få enda rikere og mer mangfoldige uttrykk, sier Harald Schøien.

eske

PROFESSOR HALLESBY OG HUSTRUS LEGAT

Legatet er opprettet til fremme av vitenskapelig forskning i teoretisk og praktisk teologi. Rentene skal anvendes til stipendier for kandidater og yngre prester (under 50 år) som er utgått fra Menighetsfakultetet og står på Skriftens og bekjennelsens grunn, fortrinnsvis til studier under tjenestefrihet, hjemme eller i utlandet.

Søknaden sendes til Menighetsfakultetets lærerråd på dertil bestemt skje-ma. Den må være utførlig begrunnet og studieformålet klart angitt. Det vil ansees som en fordel om man i tillegg til søknaden gir en nærmere motivering for sine studieplaner. Det samme gjelder for søkere innenfor praktisk teologi og kirkeliv.

Rapport om anvendelsen av stipendiet sendes Menighetsfakultetets lærerråd.

Søknadsfristen er satt til 30. april. Resultatet av utdelingen kunngjøres 14. juni.

Søknadsskjema fås ved henvendelse til Menighetsfakultetets administrasjon, Gydas vei 4, Oslo 3.

STEVNE FOR MENIGHETSAKULTETET I ØSTFOLD.

Det 41. sommerstevne avholdes i år 2. Pinsedag 3. juni på Hauge-tun folkehøyskole. Jeg vil be om at man merker seg dagen.

Nærmere program siden.

Eugen Spydevold.
Kretsformann.

Björgvin-bispen møter studentane sine

Referat frå biskop Juvkams møte med dei teologiske studentane
frå Björgvin på MF den 4. februar 1974.

Biskopen er tilsynsmann i Kyrkja. Difor er det naturleg at han også ser til dei som bur seg på den tenesta han seinare skal vigslе dei til. Såleis heldt biskop Per Juvkam nyleg ei samkome for dei 130 teologiske studentane frå Björgvin.

Dei 80 som møtte fram samla seg i ein salme før landssekretær Bjo-tveit — som sjølv er frå Björgvin — helsa vel møtt og heldt ei sterk andakt om kallet til forlikstenesta.

Så steig biskopen på stolen. Han gav ei orientering om dei ytre vilkåra for kyrkjelivet der vest. Den største vansen var mangelen på 33 prestar i ulike embete og stillingar. Bispen sa seg både arg og

lei for den prognosen frå Presteforeninga som spådde ein snar slutt på prestemangelen! Det høver *ikkje* i Björgvin, sa han. Han undra seg over at så mange gilde kall var blokkerte og ståande utan søkjarar. Like sårt tykte han det var at mange av prestane i Björgvin går av med pensjon så snart dei får høve og før dei er nøyddе. Juvkam enda innlegget sitt med å spørja om hans resignerande preste-generasjon kanskje hadde gjeve tenesta eit ringt vitnemål som no ber frukt i dårleg tilgang og motivering mellom dei teologiske studentane...

Alt i alt vart dette motet likevel noko meir enn ei utveksling av

Eventuell retur:
Gydas vei 4,
Oslo 3.

Foto: Odd Storli.

Biskop Juvkam og landssekretær Bjotveit på MF 4. februar.

spørsmål, svar og tankar. Det vart i stor mon ei kallsfornyng fordi ein klårare fekk sjå sambandet mellom studiet og tenesta. No vart vi ikkje lokka med rosemålande optimisme — Juvkam var sjølv svært realistisk og han såg alvorleg på situasjonen. Men meir enn før fekk

vi skjøn for at Kyrkja sine kår må berast som ein kross og eit kall til liding og arbeid for Kyrkja sin Herre.

Til sist lyste biskopen velsigninga over oss.

Arnfinn Haram.
stud. teol.

VELKOMMEN TIL FEST PÅ MF

Søndag 21. april 1974 kl. 19.00 innbys MF-venner, forstanderskapets medlemmer, studenter og lærere til fest.

Sett X i almanakken. Program kunngjøres i «Lys og Liv»s påskenummer.

Arr.: MF's styre.